Ágh István

# *Valóságos látszat*

Álmom  rám terülő
selyemtakarója,
mint egy nyári mező,
félre csúszott rólam,

néztem a sötétbe,
mint a vak, bár látok,
hideg falra ébredt
félénk tapintásom,

még az se volt biztos,
amit tapasztaltam,
hol voltam, ha itthon?
mégis egy barlangban,

s a közelgő reggel
rideg valósága
eltűnt képzeletem
valótlanságában,

mintha rajtam kívül
nem lett volna semmi,
nekem a semmiből
kellett megteremni,

se előbb, se később,
nem volt rá hatalmam,
csak abban az  időn
túli pillanatban,

tétován, álom és
ébrenlét határán,
hol az emlékezést
másolja a látvány,

mint ahogy  fölöttem
az út fénycsóvája
becsúszott megtörten
a plafon sarkába,

rávetült az ablak
négyzete a falra,
mikor elhaladtak
az autók alatta,

itt is egymás mellett,
két sávon előre
s vissza, rendezetten,
s röptében előzve

mégis, az már nem a
külső benti mása,
inkább a fény magas
angyalának  árnya,

az óriás lepke
szárnyaló tüzében
rángott, lobbant egyet,
s nyom nélkül elégett,

ludak libasorban,
fényből való dunnák
fellegként sodródtak
mennyezetem hosszán,

ó, micsoda dallam,
ami hozzám térült?
jaj, kinek a  hangja
szól valaki  nélkül?

a szerelem árad,
mintha elég lenne
húrjának izzása,
egész életemre,

vagy talán a drága
szál már elpattant rég,
csupán hanghulláma
folytatja a zengést,

míg otthon az ágyon
ki- s betakarózva,
félig elvarázsolt,
s félig-meddig  józan

éltem át a reggelt,
s képzeltem  szobámat,
hasonló helyzetben,
Platón barlangjának.